

mange emner, forespørgselsdebatter og ikke mindst længden af vedtagelserne, alt sammen udmønter sig i, at det her lykkes, så bliver det rigtig godt, hvis det skal sammenlignes med volumen i vores debat.

Jeg tror nu i øvrigt, at det er meget vigtigt med så bredspektret en debat, som vi har haft nu over længere tid, også fra sidste redegørelse. Jeg tror faktisk, den kommer til at stå så stærkt i bevidstheden, at dagligdagen både i ministerier og regeringen helt ud i grenene vil være præget af den politiske debat, der er på det område her, og det forventer jeg mig egentlig meget af.

Det, jeg også synes er vigtigt at få sagt i denne her debat, er, at det er ikke og bør ikke være en debat om almindeligt brødnid. Vi er inde i et år, hvor der er kommunevalg, amtsrådsvalg osv., og der er jo en tendens til, at en række borgmestre fører deres valgkamp på sager, som helst skal ligge lidt væk fra deres egen kommune, og det er indimellem ikke særlig kønt, må jeg sige.

Det er klart, og jeg har nævnt det før, at hvis debatten ender i retning af, at hvad man ikke må i Varde, i Svendborg, i Frederikshavn osv., må man heller ikke i København, så bliver det en gold debat, som ikke har nogen mening.

Det, der er det væsentlige i det her, er at få lavet den overordnede koordination, få tænkt sig om, og det har noget at gøre med måden, vi styrer på, og den tidsånd, vi er i.

Det er et politisk ansvar, at statslig aktivitet overhovedet styres og besluttet politisk, og at man ikke skubber det politiske fra sig, og med de styremekanismer, man jo sådan i tidsånden lidt skiftende har, har jeg jo før vovet den påstand, at selv en socialdemokratisk ledet regering i sin styreform anvender meget velfungerende, afpuddede nyliberalistiske modeller.

Det vil sige, at man sender folk ud i forskellige hjørner, laver resultatkontrakter og en lang række andre ting, som gør, at det er sådan lidt efter princippet »Er du Guds søn, så hjælp dig selv«, men sørg for at gøre det effektivt, og du får ikke mere at gøre det for.

Det kan meget nemt komme til at afføde, at man i ministerier, styrelsesgrene, ansvarsområder, institutionsområder kommer til at tænke på sin egen overlevelse og sin egen funktion, og det er forståeligt, der er jo ikke noget at sige til det, men dér er det, at det overordnede politiske ansvar bør sætte ind. Den manglende koordination, omtanke, må ikke forringe situationen, selv om vi selvfølgelig skal gøre tingene godt og effektivt.

Det er på det plan, nemlig det styremæssige plan, at det egentlige, overordnede politiske ansvar af statslig aktivitet skal finde sin rigtige form, nemlig at vi er indstillet på at lave den koordinering og foretage de vurderinger, der gør, at en lille gevinst ved en ændring i planlægningen kan blive til en stor skade set i sammenhængen. Det er nok det vigtigste i en diskussion som denne her, når det kommer til stykket.

Så er det klart, at der kan være en række eksempler på, hvordan sådan noget virker, og vi skal jo alle sammen passe på, at det ikke bliver til en diskussion, som skulle være foregået i kommunalbestyrelsen.

Omvendt har jeg alligevel valgt at nævne et eksempel, som selvfølgelig står mig ganske nær, et eksempel, som er væsentligt at bruge i den sammenhæng, og så kan man selvfølgelig mene, at det er mig for nær.

Da man på et tidspunkt skulle omlægge søfartsuddannelserne, og alle kan huske historien om navigationsskolen i Marstal, som man skrev en lang rapport om skulle nedlægges, blev det påvist punkt for punkt, at rapporten var skrevet baglæns, fordi man havde et mål, man godt ville nå. Man forsøgte også 10 år før. Det var præcis det samme mål. Da lykkedes det heller ikke. Relt skete der jo det, at der opstod et politisk flertal, som forhindrede, at rapporten blev til virkelighed.

Så kan man spørge: Er det ikke for lille en sag? Ja, den kan være lille i en sammenhæng, men for Ærø, som det drejede sig om i det her tilfælde, var der tale om, at i de sidste 10 år bosatte 17,5 pct. af alle elever, der var dimmitteret fra skolen, sig på øen, og af hele tilgangen af nye unge familier var 20 pct. af den voksne befolkning beskæftiget i området.

Der er altså en eller anden synergi i det her, som ikke kan erstattes, om man så kommer med 50 eller 100 mio. kr. fra Erhvervsministeriet i en eller anden sammenhæng, fordi der rent historisk, kulturelt og på alle måder slet ikke kunne skiftes, når alt andet var indstillet på den aktivitet.

Besparselsen var ganske begrænset og forståelig for dem, der skal have det til at hænge sammen et andet sted, men problemet er, at omkostningerne med socialhjælp og ambulancehjælp til et yderområde i denne her sammenhæng var blevet mange, mange gange større.

Så skal man samtidig huske, at vurderingerne løbende op til var, at der ikke var noget galt med kvaliteten. Det var ikke sådan, at man kunne på-